

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: - 8 - 11 - 2005 76/05-RK-VZ	
Číslo: 228/05	Vyřizuje: JUDr. Kubišová
Přílohy: /	

OSOBNĚ

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce **Města Trutnov**, se sídlem Trutnov, Slovanské nám. 165, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 3.9.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2004, č.j. 2R 29/04-Hr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12.3.2004, č.j. VZ/S 3/04-153/1089/04-Gar.

Rozhodnutím prvostupňového orgánu bylo, v řízení vedeném dle § 57 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), vysloveno, že žalobce při zadání veřejné zakázky na realizaci stavby „Bytový dům 02 v Trutnově, Horním Starém Městě na p.p.č. 2114 se čtyřiceti bytovými jednotkami“ výzvou ze dne 16.6.2000, adresovanou jednomu zájemci k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, porušil ustanovení § 3 tohoto zákona v návaznosti na § 50 odst. 1 písm. b) zákona, neboť dne 24.7.2000 uzavřel smlouvu o dílo, aniž by prokazatelným způsobem doložil, že subjekt, s nímž byla smlouva uzavřena, je jediným zájemcem, který může poskytnout plnění veřejné zakázky (výrok I. rozhodnutí).

Prvostupňový orgán dále (výrokem II.) rozhodl tak, že (s odkazem na § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů - dále jen správní řád) zastavil správní řízení ve věci uložení pokuty, ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový orgán konstatoval, že při rozhodování vycházel ze skutkových zjištění, dle kterých žalobce se společností CZ STAVEBNÍ HOLDING, a.s. (dále též „CZSH“) uzavřel nájemní smlouvu s dohodou o budoucí koupi pozemku, určeného k výstavbě bytového domu. Následně žalobce oslovil tuto společnost k podání nabídky na realizaci stavby popsané ve výroku I. tohoto rozhodnutí. 24.7.2000 byla nabídka společnosti CZSH přijata a byla uzavřena též smlouva o dílo; současně byla uzavřena smlouva o sdružení investorů pro realizaci shora uvedené stavby. Žalobce (jakožto zadavatel veřejné zakázky) předmětnou zakázku zadal formou výzvy jednomu zájemci, ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Postup ve smyslu tohoto ustanovení je nicméně zvláštním případem, na který obecně odkazuje § 3 odst. 4 zákona. Jak vyplývá z § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, uzavření smlouvy na podkladě písemné výzvy zasláné zadavatelem jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky se připouští v případech, kdy plnění veřejné zakázky může poskytnout jediný zájemce o veřejnou zakázku. Žalobce (zadavatel) v průběhu správního řízení nedoložil, že předmět plnění dané veřejné zakázky mohl poskytnout pouze jím oslovený zájemce. V posuzovaném případě byly ze strany žalobce vytvořeny uzavřením výše uvedené nájemní smlouvy podmínky, které bylo obtížné změnit a poté, vzhledem k podmínkám, které žalobce takto sám vytvořil, využil ustanovení § 50 zákona o zadávání veřejných zakázek a zadal veřejnou zakázku na podkladě výzvy jednomu zájemci. Při posouzení, zda se jednalo o případ specializované zakázky, ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona, však nejsou podstatné okolnosti, které zakázku provázejí, ale charakter smluvního závazku jako takového. Prvostupňový orgán tedy konstatoval, že žalobce (jakožto zadavatel veřejné zakázky) neprokázal, že společnost CZSH byla jediným subjektem způsobilým předmětnou veřejnou zakázku realizovat. Jeho jednáním byl porušen princip transparentnosti procesu směřujícího k uzavření smlouvy; není též jisté, zda by při zadání veřejné zakázky způsobem odpovídajícím zákonné úpravě nemohla být smlouva pro zadavatele uzavřena výhodnějším způsobem. Pokud jde o nápravná a sankční opatření vyplývající z uvedených zjištění, prvostupňový orgán konstatoval, že předmětná veřejná zakázka již byla realizována a nelze proto, ve smyslu § 59 a § 60 zákona o zadávání veřejných zakázek, zadavateli uložit za zjištěná závažná porušení zákona opatření k nápravě. Současně nelze, dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona, za uvedená porušení zákona ani uložit pokutu, neboť orgán dohledu může uložit za zjištěná závažná či opětovná porušení zákona pokutu nejpozději do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení. V projednávané věci se tak stalo dne 24.7.2000 (kdy byla uzavřena smlouva o dílo) a zákonem stanovená lhůta pro uložení sankce tedy již uplynula.

Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a rozklad proti němu směřující byl zamítnut. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný potvrdil správnost závěru prvostupňového orgánu, dle kterého shora popsaným způsobem žalobce (jakožto zadavatel veřejné zakázky) porušil ustanovení § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve spojení s § 50 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, kterou se dovolával stanoviska prvostupňového orgánu ze dne 31.5.2000, dle kterého jsou předpoklady pro použití mimořádného způsobu zadání veřejné zakázky splněny tehdy, pokud spoluinvestor do stavby vkládá mimo jiné i pozemek a odmítá dát souhlas k realizaci stavby jiným subjektem. Dle názoru žalovaného tento názor správního orgánu interpretuje žalobce zavádějícím způsobem, neboť zmiňované stanovisko předpokládá existenci vlastnického práva investora k pozemku, na němž se má výstavba realizovat. V projednávané věci byl vlastníkem pozemku zadavatel, který měl, s investorem uzavřenu pouze nájemní

smlouvu s dohodou o koupi budoucí. Jde tedy o kvalitativně jinou situaci, než kterou reflektovalo zmiňované sdělení. Postup žalobce, který podnikatelskému subjektu nejprve pronajal pozemek pro zamýšlenou stavbu, přičemž nájemce následně zajistil projektovou dokumentaci a připravenost stavby, aby později se zadavatelem uzavřel smlouvu o spoluinvestorství již jako jediný v úvahu přicházející zájemce o veřejnou zakázku, je účelovým obcházením zákona. Jednáním žalobce a společnosti CZSH tedy nenastaly podmínky pro postup ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek; v daném případě se jednalo o stavební zakázku, kterou by byl schopen realizovat široký okruh subjektů. S ohledem na tyto skutečnosti tedy žalovaný uzavřel, že při posuzování specializace šetřené veřejné zakázky prvostupňový orgán správně vycházel pouze z toho, zda je realizace stavby bytového domu natolik specifickou činností, kterou je schopen realizovat pouze jediný subjekt – oslovený zájemce, přičemž správně nepřihlížel k dalším obchodně právním a jiným vztahům, jež zadavatel spoluvytvářel v době před zadáním veřejné zakázky. K námitce žalobce, že zvolení jiného způsobu zadání veřejné zakázky by nevedlo k jinému výběru uchazeče, žalovaný uvedl, že žalobce měl postupovat ve smyslu § 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Porovnání účelnosti vynaložených prostředků, ve srovnání s obdobnými investičními akcemi v regionu (na které bylo v rozkladu poukazováno), označil žalovaný za bezpředmětné s tím, že jde o kritérium podstatné při postupu ve smyslu § 49b zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud jde dále o tvrzení, že prvostupňový orgán nemohl z důvodu prekluze zákonem stanovené lhůty vůbec zahajovat řízení o uložení pokuty, žalovaný konstatoval, že sankční řízení není samostatným správním řízením, odlišným od přezkumného řízení, zahájeného ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Zahájí-li Úřad pro ochranu hospodářské soutěže řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, může v tomto řízení rozhodovat i o uložení sankce, ve smyslu části třetí hlavy čtvrté zákona o zadávání veřejných zakázek. V okamžiku zahájení řízení není možné tento postup predikovat a není tedy na místě o možnosti uložení sankce účastníka řízení zvláštním způsobem vyvozovat.

Jak již bylo uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení obou shora popsaných správních rozhodnutí. Žalobou je především poukazováno na stanovisko prvostupňového orgánu ze dne 31.5.2000, které si žalobce před zadáním veřejné zakázky opatřil. V tomto stanovisku je konstatováno, že veřejnou zakázku je možné v některých případech zadat postupem ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, jakožto specializovanou veřejnou zakázku, jejíž plnění může poskytnout pouze druhý účastník sdružení, tedy obvykle právnická osoba, která má ve svém podnikání stavební výstavbu. Obcházením účelů zákona by nepochybně byl případ, kdy by například obchodní společnost (účastník sdružení) do sdružení s obcí vložila pouze malou finanční část celkových nákladů na realizaci díla, nebo kdyby vlastnila pouze nepatrnou část pozemků, na kterých se má realizovat výstavba investičního celku, a tyto pozemky by hodlala vložit do sdružení pod podmínkou, že by ji veřejná zakázka byla zadána, jako zakázka specializovaná. Dle tohoto stanoviska jsou tedy dány předpoklady pro zadání veřejné zakázky ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona v případě, kdy město vkládá do sdružení pouze částku ve výši státní investiční dotace a spoluinvestor stavby vkládá vyšší podíl finančních prostředků, celkovou připravenost stavby, stavební povolení a pozemek a odmítá dát souhlas k realizaci stavby jiným subjektem. Dle názoru žalobce podmínky pro postup ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona, ve smyslu názoru prvostupňového orgánu, byly v daném případě splněny, neboť společnost CZSH vložila do sdružení větší část celkových nákladů na realizaci díla (žalobce vkládal jen získanou státní investiční dotaci), a do sdružení vložila též pozemek, k němuž

měla uzavřenu nájemní smlouvu s dohodou o koupi budoucí. Z obsahu stanoviska nutnost vlastnického práva k pozemkům ze strany podnikatelského subjektu nevyplývá; oba správní orgány se též vůbec nevypořádávají se skutečností, že popsáním smluvním způsobem si společnost CZSH zajistila do budoucna vlastnické právo k vkládanému pozemku. Bez významu přitom není ani fakt, že zmiňovaná společnost odmítala dát souhlas k realizaci stavby jiným subjektem, přičemž též zajistila připravenost stavby a opatřila stavební povolení. Dle názoru žalobce přitom ze stanoviska prvostupňového orgánu ani nevyplývá, že by všechny popsané podmínky musely být splněny kumulativně. Žalobce dále v žalobě poukazoval na skutečnost, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že pojem specializované veřejné zakázky je třeba ztotožnit s charakterem zakázky jako takové, nikoliv však s právními okolnostmi, které ji provázejí. Stanovisko prvostupňového orgánu ze dne 31.5.2000 nicméně právě z právních okolností, které veřejnou zakázku provádějí, vychází. Žalovaný vyzdvihuje rozdíl mezi vlastnickým vztahem a vztahem nájemním, přičemž zcela opomíjí dohodu o budoucí smlouvě kupní, aby tak nemusel připustit, že žalobce buď obdržel nesprávné stanovisko nebo v mezidobí došlo ke změně právního názoru orgánu dohledu. Rozhodnutí žalovaného je tedy rozporuplné a zmatečné a žalobce se cítí ve svých právech poškozen, zejména ve smyslu porušení principu právní jistoty. Dle jeho názoru postupem žalovaného došlo k porušení ustanovení § 50, § 59 a § 60a zákona o zadávání veřejných zakázek a § 3 odst. 4 a § 30 správního řádu. Dále žalobce uvedl, že z díkce ustanovení § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek a § 62 tohoto zákona vyplývá, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele veřejné zakázky není totožné s případným sankčním řízením, což v žalobě podrobněji rozvedl. Pokud tedy prvostupňový orgán opatřením ze dne 12.1.2004 oznámil žalobci zahájení řízení dle § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek, měl ho vyrozumět i o zahájení řízení dle § 62 tohoto zákona (jak to předpokládá ustanovení § 18 správního řádu). Prvostupňový orgán tedy správní řízení o uložení pokuty vůbec nezahájil a nemohl ho proto výrokem II. ani zastavit. V době zahájení řízení (ve smyslu zmiňovaného opatření ze dne 12.1.2004) již uplynula objektivní lhůta stanovená pro tento postup ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek a řízení o uložení pokuty nemohlo být tedy ani zahájeno. Z těchto důvodů vyjádřil žalobce názor o nicotnosti obou správních rozhodnutí, pokud jde o tu jejich část, která se týká rozhodování o uložení sankce. Žalobce konečně též poukázal na skutečnost, že § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek umožňuje orgánu dozoru vyslovit porušení zákona, nikoli však toto porušení hodnotit, jak to učinil orgán prvního stupně. Konstatoval-li ve výroku svého rozhodnutí zjištění „závažného“ porušení zákona o zadávání veřejných zakázek, překročil zákonem stanovené meze svého rozhodování. Ze všech uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud obě napadená správní rozhodnutí zrušil, popřípadě vyslovil jejich nicotnost.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce ve své žádosti prvostupňovému orgánu o vydání stanoviska k zamýšlenému investičnímu záměru výslovně konstatoval, že druhý investor stavby je vlastníkem pozemku určeného k zastavení a z tohoto předpokladu i prvostupňový orgán při vydávání stanoviska vycházel. Tento předpoklad se nicméně neukázal pravdivým a z tohoto důvodu proto předmětné stanovisko nelze bez dalšího v dané věci aplikovat. Dle názoru žalovaného je v této souvislosti významná i skutečnost, že vyzývaný spoluinvestor měl nájemní smlouvu s dohodou o budoucí koupi ze dne 17.5.2000, uzavřenou přímo s žalobcem jako pronajímatelem právě k účelu výstavby bytového domu, přičemž z obsahu smlouvy vyplývá, že „nájem se sjednává na dobu výstavby do kolaudace (...) nejdéle však do 31.12.2002“. Z uvedeného je zřejmé, že se žalobce jako zadavatel úmyslně a vědomě podílel na vytvoření podmínek, které by vzápětí bylo možno označit jako důvod pro použití mimořádného způsobu zadání veřejné zakázky formou výzvy dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud jde o vztah

přezkumného a sankčního řízení, žalovaný uvedl, že i nadále trvá na svých závěrech, jak jsou uvedeny v odůvodnění jeho rozhodnutí. Tvrzení žalobce o překročení zákonných mezí jeho rozhodování, vymezených v § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek, označil žalovaný jako restriktivní výklad zákona. Uvedl, že správní orgán může a musí vždy (u každého zjištění porušení zákona) posoudit míru a závažnost tohoto porušení, případně ověřit, zda se nejedná o opakované porušení zákona. V případě, kdy konkrétní porušení shledá jako závažné či opakované, může (při splnění ostatních zákonných podmínek) rozhodnout o uložení sankce dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Hodnocení míry a závažnosti zjištěného porušení zákona je tedy přirozenou součástí rozhodovací pravomoci žalovaného, kterou mu svěřuje ustanovení § 59, § 60 a § 60a zákona o zadávání veřejných zakázek. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou ze dne 22.8.2005, ve které podrobněji rozvedl svou argumentaci uplatněnou již dříve v žalobě.

Jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, opatřením prvostupňového orgánu ze dne 12.1.2004, zn. VZ/S3/04-153/105/04-Gar bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí a dalších úkonů zadavatele, dle § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek, a to ve věci veřejné zakázky „Bytový dům 02 v Trutnově, Horním Starém Městě na p.p.č. 2114 se čtyřiceti bytovými jednotkami“, zadané formou výzvy jednomu zájemci k podání nabídky dle § 50 odst. 1 písm. b) zmiňovaného zákona. Kromě podkladů, na které se oba účastníci řízení odvolávají (nájemní smlouva s dohodou o budoucí koupi ze dne 17.5.2000, smlouva o dílo ze dne 24.7.2000, výzva k předložení nabídky dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek ze dne 16.6.2000 a smlouvy o sdružení investorů ze dne 24.7.2000 a stanovisko spoluinvestora č.j. 135/00/Po ze dne 20.6.2000) je ve spisu založena i fotokopie žádosti žalobce ze dne 18.5.2000, adresované Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve věci vydání písemného stanoviska ke způsobu provedení výběrového řízení stavby „Bytový dům 02-40b.j.“ v Trutnově. V této žádosti žalobce mimo jiné uvedl, že uzavírá smlouvu o sdružení investorů, na základě které vkládá do sdružení pouze výši státní investiční dotace; druhý spoluinvestor stavby do sdružení vkládá vyšší podíl finančních prostředků, celkovou připravenost stavby, stavební povolení a pozemek. Ze stejnopisu stanoviska prvostupňového orgánu ze dne 31.5.2000, č.j. 747/00/140/AN se dále podává, že jde o reakci na shora uvedený dotaz žalobce ze dne 18.5.2000. Prvostupňový orgán zde (mimo jiné) uvedl: „Ve Vámi uváděném případě“ město jako zadavatel veřejné zakázky ve smyslu § 2 písm. b) bod 1 zákona vkládá do sdružení pouze částku ve výši státní investiční dotace a spoluinvestor stavby vkládá vyšší podíl finančních prostředků, celkovou připravenost stavby, stavební povolení a pozemek a odmítá dát souhlas k realizaci stavby jiným subjektem, jsou dány předpoklady pro zadání podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona“. Součástí správního spisu je též originál prvostupňového rozhodnutí, rozklad žalobce (ve kterém uplatnil stejné námitky jako v žalobě u soudu) a rozhodnutí žalovaného, včetně dodejek prokazujících jejich doručení žalobci.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o právní závěry uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí, z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce se ve svých závěrech o souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky s podmínkami zákona o zadávání veřejných zakázek odvolává na stanovisko prvostupňového orgánu ze dne 31.5.2000, č.j. 747/00/140/AN. Dle názoru žalobce tento akt prvostupňového orgánu implikuje soulad postupu žalobce v této věci s podmínkami ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek a žalobce proto při zadávání veřejné zakázky postupoval v dobré víře, že nejde o postup contra legem. Toto tvrzení žalobce je nutno odmítnout, neboť z obsahu stanoviska i předcházejícího dopisu žalobce (jak byly podrobně popsány výše) zcela jednoznačně vyplývá, že prvostupňový orgán při vyslovení svého právního názoru vycházel z jiných skutkových předpokladů, oproti skutečnému stavu věci. Žalovaný zcela správně poukazuje na skutečnost, že prvostupňový orgán vycházel (mimo jiné) z tvrzení žalobce, že vlastnické právo k pozemku vkládanému do sdružení svědčí uchazeči o veřejnou zakázku, nikoli žalobci. Pokud tedy žalobce uvedl prvostupňový orgán ve skutkový omyl, je pojmově vyloučeno, aby se domáhal obsahu stanoviska na základě takto skutkově vymezeného stavu věci vydaného. Tvrzení žalobce o porušení principu právní jistoty je proto zcela nepřipadné. Bez ohledu na skutečnosti výše uvedené považuje soud za vhodné též poznamenat, že předmětné stanovisko bylo pouze neformálním vyjádřením právního názoru správního orgánu; nešlo o správní rozhodnutí či jinak institucionalizovaný úkon ve smyslu obecné procesní úpravy (správní řád) či zákona o zadávání veřejných zakázek. I za situace, kdy by snad existoval rozpor mezi právním názorem vyjádřeným v tomto stanovisku a následným rozhodnutím správního orgánu ve věci, by nebylo lze bez dalšího v postupu správního orgánu spatřovat nezákonnost, a to ani ve vztahu k principu předvídatelnosti práva.

Argumentaci žalobce není možné přesvědčit ani v jeho právním hodnocení skutkového stavu věci, ve vztahu k zákonným podmínkám pro postup ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Soud se v tomto směru zcela ztotožňuje se závěry obou správních orgánů, dle kterého žalobce o své vůli a vědomě vytvořil podmínky, za kterých již fakticky nebylo možné předmětnou veřejnou zakázku realizovat bez porušení zákona (uzavření nájemní smlouvy se smlouvou o koupi budoucí). Nešlo tedy o okolnosti, které by nastaly nezávisle na vůli žalobce jakožto zadavatele veřejné zakázky a které by mohly odůvodnit použití mimořádného způsobu zadání veřejné zakázky ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Se správními orgány obou stupňů se lze zcela ztotožnit i v jejich závěru, dle kterého samotná realizace stavby bytového domu není natolik specifickou činností, kterou by mohl realizovat pouze jediný subjekt – oslovený zájemce, přičemž právě tento předpoklad je imanentní podmínkou postupu ve smyslu shora uvedeného ustanovení zákona. Vzhledem k tomu, že právní hodnocení této otázky je v odůvodnění obou rozhodnutí uvedeno zcela odpovídajícím způsobem, lze na ně v dalších podrobnostech odkázat.

Pokud jde dále o ty žalobní námitky, které namítají nicotnost výroku II. prvostupňového rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím žalovaného), zde se soud nejdříve zabýval právní povahou tohoto typu rozhodnutí a důsledky s ním spojenými ve vztahu k jeho adresátovi. Rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 30 správního řádu je nepochybně rozhodnutím procesní povahy, nejde však o rozhodnutí, kterým je pouze upravován průběh správního řízení. Nejde tedy o případ kompetenční výluky ve smyslu § 70 písm. c) s.ř.s. a není proto bez dalšího vyloučeno zabývat se meritorně zákonností i tohoto typu rozhodnutí. V projednávané věci však nelze přehlédnout skutečnost, že jde o výrok, kterým bylo

zastaveno sankční řízení vedené proti účastníkovi správního řízení; je proto pojmově vyloučeno, že by v důsledku tohoto rozhodnutí mohlo dojít k jakémukoliv zásahu do veřejných subjektivních práv tohoto subjektu (§ 2 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že právní postavení žalobce se po vydání (a nabytí právní moci) tohoto rozhodnutí nikterak nezměnilo (nedošlo k žádným změnám v jeho hmotně právním postavení), není splněn základní předpoklad pro poskytnutí soudní ochrany ve správním soudnictví. Za této situace by tedy žalobu (směřovala-li by toliko proti výroku o zastavení sankčního řízení) bylo nutno odmítnout, a to postupem vyplývajícím z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Za zcela nedůvodnou považuje soud konečně též argumentaci žalobce, kterou je namítáno překročení rozhodovací pravomoci orgánu dohledu, vyplývající pro něj z § 59 zákona o zadávání veřejných zakázek. I tuto námitku by bylo lze bez dalšího odmítnout s odkazem na vyjádření žalovaného k žalobě (jak bylo konstatováno výše). Sluší na tomto místě alespoň upozornit, že dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek jako pojmový znak správních deliktů, spočívajících v porušení kogentních ustanovení tohoto zákona, považuje právě závažnost či opětovnost takového porušení. Je proto vždy povinností orgánu dohledu provést hodnocení zjištěných skutečností i z hlediska těchto kritérií, neboť od těchto zjištění bude odvislý případný postup ve smyslu § 62 zákona o zadávání veřejných zakázek.

Podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

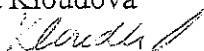
Vzhledem k tomu, že soud žádný z žalobních důvodů neshledal důvodným, nezbylo mu, než rozsudkem žalobu zamítnout.

O nákladech tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle tohoto ustanovení nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v dané věci zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto nebylo možno přiznat. Vzhledem k tomu, že (z procesního hlediska úspěšný) žalovaný žádné náklady spojené s tímto řízením neúčtoval, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 26.9.2005

Za správnost vyhotovení:
Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu